

ВАРНЕНСКИ

КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество Варненски Коренякъ

Брой 1 лв. Год. абонаментъ 25 лв. Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба — Варна, 6-й Септември № 29.

Обявления се приематъ по споразумение Брой 1 лв.

Общинските избори приближаватъ.

Изтича скоро срока, въ който кандидатите за общински съветници трѣбва да поствятъ кандидатурите си. Направиха се измѣнения въ наредбата законъ, които улесняватъ желанието да се кандидатира. Дните текатъ бързо. Ние желаемъ да видимъ лицата, които ще се сметнатъ достойни за да се кандидатира, за да можемъ да си направимъ своята преценка и за да видимъ дали измѣненята въ избирателната система ще дадатъ по добри съветници, а следователно и по добри резултати.

Дружеството ни, като културно просвѣтно и икономическо не може да поставя свои кандидати, нито има право да поставя кандидатури, нито да препоръчва. Така повелява законъ. Отдѣлните членове, съставляващи дружеството сами ще трѣбва да разрешаватъ какъ да действуватъ. Ние въ миналия брой на вестника изтъкнахме значението на общинските съветници и апелирахме къмъ вниманието. Въпросътъ за действие, въпроса за преценка не е лесенъ и заслужава да се подчертае важността му. Задъ тоя въпросъ се криятъ други въпроси, които чакатъ своето разрешение. Отъ правилното разрешение на тия въпроси, ще зависи и съдбата на Варна, ще

зависи и съдбата на България. Варна е тѣтъ най будниятъ градове и сега живущитъ въ него трѣбва да запазятъ името и честта на Варна. Не бива да се разрешаватъ голѣмитъ въпроси, свързани съ града, случайно, небомислено и при настроене. Колкото по-малко грѣшки се направятъ, толкова по-добре за Варна и за България. Какъ да се избѣгнатъ грѣшките и какъ да се предотвратятъ? Ето въпроситъ които чакатъ своето разрешение. Дружеството ни не може да има свое общо становище, но то е въ правото си да предупреждава, да съветва, да напомня, че въпроситъ сж важни.

На отдѣлните членове при това положение, се налага по-голяма осторожностъ, защото сами ще разрешаватъ трудни въпроси, а именно какъ най-достойно за момента ще издигнатъ своя граждански дѣлъ къмъ градъ, народъ и държава. Отъ правилното или неправилното разрешение на трудни въпроси, ще зависи съдбата на Варна и на България. Ние се забравя, че всѣки народъ кове своето щастие и своята съдба.

Четете и разпространявайте в. „В. Коренякъ“.

Я. Романчукъ

По въпроса за бъдещето на гр. Варна

Поводъ да пиша тая статия ми дава обнародваната въ последния брой на вестника ни, принципалната и добре аргументираната статия на г-на Б. Сакжзовъ, озаглавена: „Индустрията въ гр. Варна и околността му.“ Сжществени точки и заключения на неговата статия сж: Варненската индустрия брои 40 предприятия, признати отъ закона за индустрията, съ вложенъ капиталъ надъ 400 мил. лева, съ механически двигатели 6,000 к. с., съ персоналъ 6,000 д., на който годишно се плаща надъ 220 мил. лева и съ годишното производство повече отъ 1/2 милиардъ лева. На основание на горните статистически данни въторътъ на въпросната статия заключава, че тоя промишленъ успѣхъ на варненци е най-важното срдѣство за стопанското възмогане на западна Варна—единственото ѝ състояние, което тя имаше нѣкога като пръвъ търговски градъ на България.

Вѣрно е, че Варна следъ изгубването на Добруджа пострада много въ търговско отношение. Обаче нашиятъ градъ далечъ не можемъ да сравняваме съ нещастната съдба на много други градове, пострадали по причина на историческите катаклизми. Относително Варна не можемъ да повторимъ историческото възклицание на троанските емигранти, пристигнали следъ дълги скитания отъ разорената Троя въ Италия: Fuit Ilion, fuimus Troes et ingens gloria Troianorum! Варна като пристанищенъ градъ пакъ запази своя търговски районъ и своето живописно положение съ морски пѣсчъненъ плажъ, удобенъ презъ лѣтния сезонъ за морски и слънчеви бани. Но поради това, че Варна бѣше принудена следъ войната да прибере хиляди пришелци отъ всички поробени български покрайнини, икономическото положение на града се влоши още повече и това накарало както надлежитъ общински фактори, така и гражданството да се позамислятъ и да потърсятъ компенсация за понесените загуби. И тѣтъ вече бившиятъ председател на общинската тричленна комисия г. Юрданъ Пекаревъ е провъзгласилъ официално и

тържествено нашия градъ като морски курортъ.

Лесно е да се обяви какво-годе мѣстно крайморско селище за морски курортъ, но не така лесно е да се нагоди за лѣтвищни нужди на гости-посетители, особено ако мислимъ да канимъ и иностранны посетители. Гоститъ трѣбва да бждатъ удовлетворени напълно, а не само тукъ-тамъ, защото такъвъ курортъ се компрометира за редъ години. Обявяването на Варна за курортъ стана тогава безъ никакво научно проучване, всички тогава свято вѣрваха, че Варненското лѣтвище ще се посещава масово отъ нашенци и чужденци и че курортътъ ще послужи за пълна компенсация за изгубена Добруджа.

Вече въ една друга статия изказахъ мнение, че Варна може да стане всемирнен курортъ въ поширокъ масштабъ, но че затова се искатъ при сегашната конкуренция на разни всемирни курорти, редъ условия. Ето предъ мене се намира „разкошния албумъ „Plages d'Italie“— държавно издание на италианското правителство отъ най-подробни статистически и научни сведения за тѣтъ наречената италианска ривиера и за италианските колонии (1934 г.). Тукъ сж подробно описани всичките италиански морски лѣтвища — на брой 68, между които сж: Abbazia, San Remo, Sorrente, Rapallo, Capri и др., аристократически лѣтвища съ всемирна известностъ. За всичките тѣзи лѣтвища може да се каже, сж значителни мѣстности, напълно уредени, съ всички бански или климатически приспособления, съ изобилна вода и електричество, съ разкошни хотели вили и пансиони градски и частни; морската вода е бистро-кристална, не замърсена, защото тукъ нѣма търговски пристанища нито голѣми фабрики, а идватъ само пасажерски параходи и параходи съ съестни продукти. Нѣкои отъ тѣзи лѣтвища иматъ, наистина, този недостатъкъ, че нѣматъ пѣсчъненъ плажъ, какъвто ний имаме въ Варна, но за такива отиватъ само хора нѣматъ нужда отъ морски бани, а само отъ чистъ морски юженъ въздухъ.

За французката ривиера не говоримъ, защото и казаното е достатъчно, за да се разбере каква конкуренция представляватъ иностранны южни лѣтвища. А като прибавимъ къмъ всичко това, че Италия представлява голѣмъ интересъ за многобройни туристи поради своите древности, архитектурни художествени паметници отъ стария, срдния и новия вѣкове — тогава картината ще бжде ясна. Особено привличатъ иностранны такива общоизвестни мѣстности като: Римъ Ostia, Pompei и особено Herculaneum, дето всѣки туристъ, историкъ и археологъ може да види нагледно картината на римско-елинистическата цивилизация, свързана чрезъ десетки нишки съ днешната, западно-европейската цивилизация. Затова американското и английското правителство, разбира се, наедно съ италианското, харчатъ милиони за археологически разкопки, най-главно въ Herculaneum,

градъ затрупанъ отъ изригващия Везувий.

Ний тукъ не можемъ да се занимаваме съ сложния въпросъ като какво Варна може да очаква отъ своята индустрия; това е работа на компетентни специалисти. Но ако надеждитъ на г. Б. Сакжзовъ би се изпълнили, тогава варненци трѣбва да обърнатъ своето внимание въ друга посока. И ако би се създаде въ Варна свободна търговска зона, тогава би се оказало право моето заключение въ единъ отъ предишните броеве на вестника, че курорта ще трѣбва постепенно да се измѣсти отъ града за лозята, манастиря Константинъ и Узунъ Кумъ; защото индустрията и търговията сж несъвмѣстими съ курорта. Тогава казахме, че затова сж нужни по-голѣми капитали и по-дълго време. Въ такъвъ случай курортътъ ще съставя отдѣлно полуавтономно селище и ще помага отъ своя страна за обогатяване на варненци.

Отъ гореизложеното следва, че стопанската програма на гр. Варна не е достатъчно научно проучена и че тя би трѣбвало отъ тукъ да се ревирира, за да се разбере на какво собствено Варна може да разчита за своята прехрана: дали главно на курорта, индустрията, търговията или на държавни чиновници и пенсионери, които и сега доставятъ на варненското население месечно значителенъ приходъ.

Всѣки, който се интересува за Варна, трѣбва да стане абонатъ на в. „Варненски Коренякъ“.

Султанскиятъ ферманъ и варненските българи.

(Изъ архивата на Варн. народ. музей.)

Тукъ предаваме едно тайно официално писмо, подъ № 6 отъ 10 февруарий 1876 год., на варненския руски вицеконсулъ до русенския генераленъ консулъ А. Н. Люшинъ, по поводъ обнародването на султанския ферманъ и отношенията на българитъ къмъ него:

М. Г.

Александъръ Никифоровичъ, Азъ имамъ случай на третия день, въ недѣля, да видя въ българската община листа на адреса, на който по настояването на чиновницитъ отъ мѣстната администрация, мѣстното население приготвя за представяне централното правителство въ Цариградъ, по поводъ обнародването, презъ миналия декември на султанския ферманъ.

На казания адресъ красили се вече около 50 подписи и печати (мюхюри) на повече или по-малко именити граждани и търговци на Варна, изтъ мюсюлманитъ и немюсюлманитъ, варненскиятъ архирей (грѣцкия б. пр.) и членоветъ на съвета му е билъ представенъ отъ българската община, щото и българитъ отъ своя страна да го под-

крепятъ съ печати и подписи. Тъй като тукъ българитѣ, споредъ градското представителство, се считатъ трети следъ мюсюлманитѣ, гърчещитѣ се гагаузи и арменци, то въ общината било рашено, щото адресътъ да бжде подписанъ отъ единия отъ двамата свещеници, отъ двамата представители въ мѣстния конакъ и още отъ двама или трима отъ членоветѣ на съвета на общината.

Българитѣ, недоволни отъ турското правителство въобще, както това е известно на Ваше Превъзходителство, се отнесли твърде равнодушно и съ съмнение къмъ последния султански Гатту (хати-шерифъ б. н.) и само за форма скрепили съ своя печать приготвения по-отрано отъ турцитѣ адресъ, на който се подписали само трима отъ тѣхъ (българитѣ), въпрѣки волята на Господина Хаджи Иванова, членъ на Идаремеджлиси, който искалъ щото на адреса да има не по-малко отъ 20 български подписа.

Отъ друга страна, броженіето между българското население на страната къмъ по-скорошната и неминуема кървава схватка съ турцитѣ отъ минута на минута расте и всѣкой се готви да посрещне събвѣдствония часъ. Тукъ всички увѣряватъ, че херцеговинскитѣ бунтовници не ще оставятъ оржжіето, и че борбата за животъ и смъртъ ще се продължи противъ волята на европейския аеропагъ, който е приелъ проекта на Андраши за удовлетворителенъ.

Тукашнитѣ българи сж известни, че въ Влашко се продаватъ пушки съ щикове, които се пълнятъ отзадъ, доставени отъ Прусия за евтина продажба, една турска лира, на бждещитѣ освободители на Балканския полуостровъ, и че ужъ мнозина заможни българи въ Влашко закупуватъ по нѣколко десетки отъ тия пушки, съ които ще снабдяватъ и въоръжаватъ отряди, които ще излязатъ въ България, съ настѣпването на пролѣтъта, за похода противъ Турция.

Такова е тукъ общественото мнение и положение на дѣлата между българитѣ. Но всичко това зависи главно отъ по-нататъшния съвмѣстенъ начинъ на действия на държавитѣ по въпроса съществуващъ между християнскитѣ поданици на Султана и правителството му.

По въпроса за варненскитѣ църкви преди освобождението.

(Изъ архива на Варн. народенъ музей)

Отъ едно довѣрително писмо на варненския руски вице-консулъ подъ № 43 отъ 30 априлъ 1874 год. до А. Н. Мошкинъ, руски генераленъ консулъ въ гр. Русе, се пише следното:

Имамъ честь да донеса за ваше сведение, че съ миналата поща българската община изпрати въ Екзархията едно прошение съ 220 подписа, съ което общината възлага на Негово Блаженство Антима да ходатайствува предъ когото следва, да се отстъпятъ за българското население на Варна, две отъ петтѣхъ градски църкви и единъ отъ двата манастира, които се намиратъ на северъ отъ Варна, на разстояние отъ 7—10 километра, на брѣга на морето, които манастири се намиратъ изключително въ ржцетѣ на варненци.

Незабавно следъ формалния отказъ, който последвалъ отъ страна на варненци, отъ които българитѣ въ 1860 година молили да имъ се отстъпи единъ отъ двата градски храма за славянско богослужение, у последнитѣ се породила мисль да се съдвигатъ съ такъвъ несправедливо, но при по-благоприятни за себе си обстоятелства, които тѣ очаквали до сега.

Отъ тогава до сега въ тоя 14-годишенъ периодъ отъ време, бълга-

ритѣ успѣха да построятъ на купеното отъ тѣхъ, въ чертитѣ на града, мѣсто, не голѣмо полукирпично двуетажно здание, долното отделение на което отъ 1864 год. служи за училище на българското юношество; а горното—за параклисъ, въ който тѣ сж длъжни да изпълняватъ своитѣ религиозни обряди и извършватъ тайнства. При това два отъ петтѣхъ градски православни храма—Св. Параскева и Св. Георги—държатъ се отъ варненци заключени съ куфари цѣла година.

Като се осведомихъ отъ столичнитѣ вестници, отчасти и отъ пжтници, за мѣроприятія на Вселенската патриаршия, които се предприематъ при посрѣдството на гражданскитѣ турски власти, въ тѣй нареченитѣ смѣсени епархии, за снабдяване на живущитѣ въ тѣхъ гърци съ храмове, които отнематъ отъ българитѣ, изказахъ желание да си останатъ подъ духовното ведомство на Екзархията; тукашнитѣ българи решиха, че е настѣпило време и за тѣхъ да молятъ, отъ своя страна, Българския Екзархъ взаимно да се изиска отъ Вселенската патриаршия за своето паство въ Варна, сжщото онова, което Негово Блаженство трѣбва да отстъпи въ Скопие, Велесъ, Охридъ и пр. на Вселенския патриархъ за тамошнитѣ християни, които оставатъ подъ ведомството на Вселенския престолъ.

Като се изключи отъ числото на петтѣхъ църкви храмътъ Св. Николай, построенъ отъ капиталитѣ за вешанъ отъ починалия Одески почетенъ гражданинъ Николау, отъ което храмътъ получилъ названието „московъ клисеси“, българитѣ въ прошения до Екзарха изаяватъ претенция за всички останали градски храмове, отъ които два голѣми и два малки, за които се съобщава, че варненци сж ги строили до възникване на съществуващитѣ сега двойни несъгласия. Преимуществено българитѣ указватъ въ своето прошение на подворието и митрополитския храмъ при постройката, на който, презъ 1840 година, тѣ взимали най-деятелно участие, както съ своитѣ парични вноски, така и необходимия за зданието материалъ билъ доставянь отъ селенитѣ българи, както за това свидетелствуватъ съхраняващитѣ се въ ржцетѣ на селенитѣ и джумалиогларъ (джумалийци), които сж взели 90 хиляди паистри (гроша) срещу квитанции отъ тогавашнитѣ старей и архиерея. На това основание тѣ искатъ единъ отъ голѣмитѣ и единъ отъ малкитѣ градски храмове, както и единъ отъ двата манастира и чифлика, защото нито въ единъ отъ тѣхъ нѣма монаси. Освенъ означенитѣ църкви и манастири, общината на варненци владѣе въ града нѣколко дюкени и магазини и една отъ градскитѣ обществени бани, доходътъ отъ които отива изключително въ полза на гръцкитѣ училища, тогава, когато по увѣрението на българитѣ, всичко това е било придобито, докато тѣ не съставляватъ отдѣлна отъ варненцитѣ община, сж били наедно.

Макаръ, че домогванията на българитѣ, изказани въ прошения до Екзархъ сж сравнително умѣрени и по справедливостъ съставляватъ безпрекословна неотемливостъ на българския народъ, обаче, привеждането имъ въ изпълнение ще срещне отъ страна на варненци силно противодействие. Не ще мине безъ биеница, а може би, даже и безъ кръвопролитие. Тия ренегати, ако е позволено да се изразимъ така, внуци и деца, които разновременно сж се раздѣлили, избѣгвайки турскитѣ насилия, сж се преселили отъ околнитѣ села въ Варна, сж най-чисти българи, които после сж станали граждани, досега водили противъ самитѣ българи злоба, но скрита борба, и това единствено само за туй, защото българитѣ не заявявали открито за подѣлбата на общия имотъ. Варненци въ ржцетѣ на гръцкитѣ цариградски демагози сж най-лошото оржжіе противъ българитѣ. Въ всѣки случай и тукъ, безъ деятелното участие на турски-

тѣ власти, при подѣлбата нѣма да мине така. Мѣстнитѣ българи предвиждатъ бждещата взаимна борба, но не могатъ да отстъпятъ. Белкимъ Негово блаженство Екзархътъ ще ги посъветва, което е трудно да се предполага, да пазятъ още известно време мълчание. По мнение то на българитѣ най-незначителната отстъпка въ настояще време се обуславя съ окончателната загуба на цѣлата епархия и пожертвуването на нейнитѣ шепа интереси на отявленитъ врагове на славянитѣ, и затова тѣ се оставятъ да срещнатъ отпоръ, оповестявайки по-рано селенитѣ за предприетото отъ тѣхъ решение и изпращане жалба до Екзарха.

Като предадохъ на пощата горекананото прошение, българскитѣ старей: Ивановъ, Домусчиоглу, Жекъвъ, Поповъ, Георгиевичъ, во главе съ своя свещеникъ Константинъ, лойдоха да ми съобщатъ за стореното, а наедно съ това да молятъ ходатайството на Ваше превъзходителство предъ нашия господинъ посланикъ въ Цариградъ, не ще ли бжде удобно на генералъ адютанта Игнатиева да устрои така, щото тукашната църква, построена съ капиталитѣ на руския поданикъ Параскева Николау, да се отстъпи на българитѣ, тѣй като по мнението на старейшитѣ, тая църква се намира около центъра на училището имъ отъ една страна, а отъ друга—варненци биха били лишени отъ възможностъ да се противятъ на това решение, че тѣ не ще да направятъ въ случая отстъпка на българитѣ за митрополитския храмъ или Панагия (Св. Богородица), тѣй като по право, тая църква съставлява частна собственостъ на чуждо лице. Въздържайки се отъ всѣкакви предварителни обещания, азъ отговорихъ на представителитѣ, че тѣхното желание ще бжде представено отъ мене съобразно молбата имъ. Тогава о. Константинъ прибави, че още въ 1860 г. единъ отъ бившитѣ вице-консули, Рачински, е ходатайствувалъ предъ Императорското министерство за това, щото предназначившитѣ се, по духовното завещание на Николау, за съграждане въ Варна на православенъ храмъ 75 хиляди рубли, да бждатъ вржчени на българската община за привеждане въ изпълнение волята на завещателя. Приемникътъ на Рачински Олхинъ въ ходатайството на своя предшественикъ съгледалъ натегнатостта, вследствие на което и тая сума била отпусната на варненци, които построили при имачитѣ у тѣхъ четири храма, още и пети съ гръцко богослужение. „Азъ“, каза още о. Константинъ, „напомнихъ това обстоятелство по оная подбудителна причина, че преписка-та ставала въ онова време, когато въ Цариградъ е билъ директоръ на Азиатския департаментъ, и, ако тогава по нѣкакви си съображения ни избавиха отъ грижи, съпровождани всѣкаква постройка, то азъ съмъ увѣренъ, че днесъ тия прегради сж отстранени и Генералъ Игнатиевъ ще съблаговоли да ни зарадва съ отстъпване вече на готова църква“. Азъ отново говорихъ, че не ще мине мълкомъ да не съобща желанието на упълномощившитѣ ги кждето трѣбва. Въ заключение осмѣлявамъ се да добавя, че споредъ моето крайно разбиране, желателно би било, ако на това не бъркатъ нѣкакви си виши политически съображения, щото Императорското посолство да употреби своето влияние предъ Вселенския патриархъ, смисълъ изказанъ отъ депутатитѣ, като се изтъкне на Негово Всесветѣйшество имащето се да се срещне отъ страна на варненци упорство въ предложението съ тѣхъ за отстъпване на единъ или два отъ градскитѣ храмове на българитѣ, тѣй както и онова, че завещанитѣ въ полза на гр. Варна капитали, на руския поданикъ Николау, изключително се ползватъ само варненци, които безпрепятствено и самопроизволно се разпореждатъ съ болницата, въ завеждане на дѣлата

на която не допускатъ участието нито на единъ българинъ. Освенъ това, че съ подобенъ начинъ на действие Негово всесветѣйшество ще въдвори предишната любовъ между воюващитѣ страни и ще придобие тѣхното съчувствие, но ще принесе още оная материална изгода за останалитѣ църкви на варненци, че съ отстъпването на храма на П. Николау на българитѣ, всички неговии сегашни енориаши ще почнатъ да посещаватъ другитѣ градски църкви, а състоящитѣ при него двама свещенослужители, ще отидатъ въ предишнитѣ свои енории, въ митрополитската църква и Св. Богородица, кждето тѣ сж повече желателни.

Годишниятъ абонаментъ на вестника е само двадесетъ и петъ лева.

Ив. П. Церовъ

Писмата на Митрополитъ Иоакимъ.

Отъ проф. П. Никовъ

(Продължение отъ бр. 14.)

Въ края на писмото митрополитъ Иоакимъ заявява, че бидейки епархията му само една трета гръцка, прекарвалъ въ голѣма оскудица, та билъ претоваренъ и съ дългове; затуй моли да се приеме оставката му отъ Варненската епархия, като се има предъ видъ, че не гони целъ да се установи въ друга епархия, а предпочита монашеския животъ, защото не можелъ да понаса черковното падение въ Варна. Моли сжщо патриарха да вземе подъ внимание нуждитѣ и благата на обичнитѣ му тукашни християни, за да не се загубятъ или завладѣятъ отъ своитѣ противници.

Въ 57-то писмо, отъ 14 октомврий 1870 г., възглася, че, понеже, неправилноститѣ въ черковнитѣ работи не спиратъ и тѣй наречения Български черковенъ въпросъ се заплита и нѣма надежда за черковно и канонично разрешение, а отъ непостоянното туй положение се нанася най-голѣма вреда на пасомитѣ, то, като не можелъ да понаса подобно положение и унищожаването на Черквата, по собствено и непринудено желание, се отказва канонично и черковно отъ Варненската матрополия и моли Патриаршията да приеме благосклонно тази му канонична оставка и пакъ да благодарсжди за запазване на тукашнитѣ и най-вѣрни чедъ.

Въ 58-то писмо, отъ 5 ноемврий 1870 г., се говори, че въ Каварна, който градецъ въ миналитѣ столѣтия е билъ гръцки, се събиратъ нѣколко български овчари установили се и се оженили тамъ за гъркини, та образували около 30 семейства. Сега тѣ искатъ да въздигатъ особена черква и училище съ устремъ за отдѣляне въ особена община. Издава се и ферманъ за черквата—нѣщо не обяснимо за неприязнено настроения митрополитъ.

Въ село Шабла пакъ гърци (?) и българи построили преди 20 години черква, която управлявали смѣсено, като свещеницитѣ и пѣвецътъ били българи, а отлѣва страна по-нѣкога се пѣло на гръцки. Но сетне селото се отказва отъ митрополията и се подчинява на българския архимандритъ; унищожаватъ се гръцкитѣ книги и се отнематъ столѣветѣ на гърцитѣ.

Преди 4 години била вандалски завладѣна отъ българитѣ черквата „Свети Никола“ въ горната махала на Балчикъ. Тѣ изгорили гръцкитѣ книги, разрушили светата трапеза и ограбили всичко въ пангаръ и. Тази махала брояла около 150 семейства, отъ които половината гръцки, ала не се позволявало ни въ черквата, ни въ училището да каже

вакъ гръцка дума, нито пъкъ въ общественитъ заведения.

Въ 60-то писмо, отъ 24 декемврий 1870 г., изнася, че Патриаршията не приема оставката на Митрополита Иоакимъ и му дава съветъ за търпение и постоянство въ труднитъ и за Патриаршията по Българския въпросъ времена, на което митрополитъ Иоакимъ се подчинява и моли прошка за постъпката си да подава оставка.

Въ 61-то писмо, пакъ отъ 24 декемврий 1870 г., Митрополитъ Иоакимъ счита за длъжностъ въ надвечерието на великия празникъ Рождество Христово да поднесе своитъ поздравъ на патриарха. „Завършва, казва, годината, която причини на Христовата черква, особно на патриарха, много скърби, горчевини и нежелателни случки въ черковната история и която разтърси основитъ на здравата черковна сграда. Завършва десетата година, отъ когато възстана една частъ отъ чедата на Черквата, които сж се радвали на много и голъминейни благодеяния, но и отвръщали непристанно съ жлъчка и горчивини“.

Въ 62-то писмо, отъ 28 януарий 1871 г., се съобщава, че Българския времененъ съветъ въ Цариградъ заповѣдалъ телеграфически да варненскитъ български първенци да поканятъ предстоятелитъ на епархията и градоветъ да се свикатъ на събрание, за да избератъ представителъ на епархията въ народния български съборъ, който ще се състои въ Цариградъ. Ала онова, що му се виждало многозначеще и чудно, е сжщо телеграфически дадена заповѣдъ отъ великия везиръ, да не се прави прѣчка на мѣстнитъ епархийски събрания, като сж оставятъ да действуватъ свободно и съгласно телеграмата на българската черква въ столицата.

Въ 63-то писмо, отъ 26 юний 1871 г., до патриарха Григорий VI, митрополитъ Иоакимъ скърби дълбоко заедо следъ 4 годишно „патриаршество“ пълно съ трудове и усилия най-болезнени, но славни въ историята, ще напустне поради неизбѣжна нужда Черквата, посрѣдъ вълнения отъ дивы страсти, които заплашватъ да я унищожатъ. Пъкъ и той, поставенъ презъ тѣзи грозни времена да ръководи епархията, обзета отъ българска болестъ, и то при предстоящото решение на гибелния споръ за освобождение, ще остане пакъ въ безкрайна несигурностъ и пълна бедственостъ.

Въ 64-то писмо, сжщо отъ 26 юний 1871 г., сърадва Димотишкия митрополитъ Дионисия за избора и издигането му като намѣстникъ на патриарха. При туй, намрайки този изборъ сполучливъ; пожелава му да бжде избранъ и за патриархъ.

Въ 65-то писмо, отъ 20 септемврий 1871 г., изказва голѣмата си почитъ и възхвала къмъ новоизбрания патриархъ Антима VI, както и благодарностъ къмъ Бога, който е унишилъ и вдъхновилъ издигането за трети пътъ речения патриархъ върху вселенския престолъ.

Въ 66-то писмо, отъ 31 януарий 1872 г., м. Иоакимъ донася, че приелъ окръжното патриаршеско и многодално писмо отъ 17 януарий, въ което му се съобщава нечестивото дѣло извършено дръзко отъ прима загубени въ противоканонични действия български архиереи и за наложенитъ имъ, съгласно светитъ канони на двамата низвержени, а на другия проклевани.—Следвайки заповѣдитъ на майката Черква, вчера—въ празника Трисветити—се прочело и въ всички гръцки черкви въ града отъ амвона низвержението. Ала докато това се извършвало тукъ въ черквитъ, българскитъ въ Варна ликувайки съобщавали съдържанието на получената телеграма, че владицитъ имъ се върнали отъ Никомидия и че ферманитъ се изпълнява. Печалното било, че и Варненскиятъ управителъ поканилъ българскитъ първенци, та имъ обявилъ, че получилъ телеграфична заповѣдъ отъ

Високата порта съ съвети да бждатъ спокойни, защото въпросътъ скоро ще получи своето завършено разрешение. Отъ самосебеси се разбира, заключава митрополитъ Иоакимъ, колко е насърчителна тази потсѣпка за тѣхъ, особено следъ завършането на тримата нечестивци.*) Тѣй-че отъ туй проличава, че българскиятъ народъ, дори и следъ пълна схизма никакъ не ще се разкае, но ще върви настойчиво по следитъ на своитъ водители.

(следва)

Д-ръ П. Д. Скорчевъ

Общъ погледъ върху турския езикъ и неговото влияние върху нашия народенъ говоръ.

Най-дълбоко и по-дълготрайно влияние на което е билъ изложенъ нѣкога нашиятъ народенъ говоръ е онова на турския езикъ.

Обаче тѣкмо въ тази областъ нашата филологическа наука е направила неимовърно малко, тя все още не се е заловила както подобава на една полна наука, да проучи съ усърдие и вещина нашия народенъ езикъ, да издири, обясни и изтълкува чуждитъ езикови влияния, да покаже кое е наше и кое не е, да отдѣли пшеницата отъ плевелъ и да ни посочи кое трѣбва да изхвърлимъ като непотрѣбно, лишно и чуждо отъ съкровищницата на нашия езикъ.

Такова вещо и подробно проучаване е наложително особено за турското влияние върху нашия езикъ и грѣхъ на нашата висша наука е, че изобщо туркознанието е тѣй лекомислено пренебрегнато въ нашия университетъ, макаръ че две трети отъ нашитъ мѣстности названия сж турски и половината отъ българското племе все още се гали псува и дива, вайка се, люби и се кахъри, троши кефъ, пѣе и се чалгосва съ зурни и даули по свадби и зияфети по турски, по турски се спазарява и разхвалва по сергии, панаири и сокаци стоката си, изказва съчувствие, съболезнование и одобрение все по турски и се селямосва съ най-макарли турски изрази:

„Мархаба, урала, гечмишъ ола, аманъ, чокъ селямъ.“ И въпрѣки тѣй силната прогизнатостъ на българската душа, на българския битъ и езикъ съ турчина, въпрѣки неразривнитъ връзки на нашето настояще и минало съ турския езикъ и история, интересътъ къмъ туркология у нашитъ учени е нищожень, тѣй както неоправдано малкъ е той и къмъ византологията, макаръ ние да сме, както вече видѣхме, духовна рожба на византийската култура.

Това показва само доколко несамобитна, безъ свой починъ е още нашата наука, та не се рзшава сама да нагази изъ тия две девствени нашенски области, изобилствуващи съ непожтнатъ материалъ за изучаване, а се задоволява почти изключително съ случайнитъ подавания на чужди, предимно нѣмски учени.

*

Въ следващитъ редица статии азъ нѣмамъ за целъ да пиша подробна студия за турското влияние върху нашия народенъ говоръ, а имамъ само живото желание да сподѣля съ моитъ читатели ония мои издирвания върху това влияние, които сж въ състояние да хвърлятъ свѣтлина върху размѣритъ и качест-

*) Нечестивци сж наречени народнитъ ни владици—поборници Иларионъ Макариополски, Панаретъ Пловдивски и Иларионъ Ловчански за службата имъ на Богоявление 1872 г. въ българската черква въ Цариградъ. Патриаршията проклела първия, низвергва другитъ и въ ожесточението си издѣйствува да се пратятъ въ заточение въ Никомидия. Ала българитъ въ Цариградъ начело на П. Р. Славейковъ устройватъ бурень протестъ предъ великия везиръ Махмудъ Недимъ паша, та владицитъ ни следъ петъ дни биватъ върнати.

ството на турското проникване въ нашия народенъ говоръ.

*

Турчина и турски езикъ върви по стѣпкитъ на нашата история. Прозвучаването на турска речъ не е свързано единствено съ нашето поробване. Победния повикъ на първитъ българи прескачайки Дунава и проникнали въ днешнитъ наши земи е билъ на турско наречие. Първата пѣсенъ запѣта надъ люлката на младенческата българска държава е гласѣла на турски. Първитъ български князе и боляри до Бориса сж говорили на едно турско наречие, следи отъ което има запазени въ „именика“ на първитъ ни ханове, а сжщо и въ нѣколко каменни надписи.

По-осетне печенези и авари, а следъ това кумани, татари и гагаузи сж кръстосвали изъ нашата страна и сж разнасяли своята турска речъ.

Обаче отъ говора на тия турски първобългари и турски племена въ езика на българитъ-славяни не сж останали никакви следи, съ изключение на нѣколко думи.

Турското езиково влияние у насъ започва едва съ покоряването на нашия народъ отъ османлийскитъ турци презъ края на 14 вѣкъ и продължава дори и до днесъ.

Такава е нашата историческа сѣдба. Турски победенъ викъ е огласилъ зората на нашата българска държава, съ турско-куманска помощъ ние сломихме въ 1186 г. византийското робство, съ възкликъ на радостъ ние се изтрѣгнахме преди петдесетина години изъ умрагнитъ недра на черната турска неволя, отзвучитъ на която ние още влачимъ въ душитъ си, въ нашитъ пѣсни, въ нашия народенъ говоръ.

Стѣпилъ вече на свои нозе нашиятъ народъ, макаръ непривършилъ още своитъ борби за народностна сплѣтеностъ. той бързо крачи по свѣтлия пътъ на своята култура и наука съ непоклатима вѣра и упование въ своитъ свѣтли бждни.

Миналото ни е вече история; страсти и увлѣчения трѣбва да отстѣпятъ на трезво и обективно изучаване на преживелитъ на нашия народъ въ неговото общуване, въ неговитъ борби съ врагове и съсѣди. Отзвучи на тия преживелици се потаятъ въ дебритъ на нашия народенъ говоръ.

Тукъ ние ще ги подиримъ, ще ги изкараме на бѣлъ свѣтъ и ще изложимъ предъ нашитъ читатели онова обширно турско влияние, въ което все още тѣне нашиятъ битъ, нашата душа, нашиятъ езикъ.

Б и с м и л л

Д-ръ К. Караджовъ.

Болести вследствие месно свѣрхпребхранване.

Грѣшкитъ и излишѣцитъ въ храненето предизвикватъ, разбира се, голѣмо число болести и способствуватъ силно за сксяването на човѣшкия животъ. Казва се, че при баща виното, майка месото и дойкв Венерата, раждатъ се деца подагрични. Но извънъ подагратъ, ревматизма, захарната болестъ има още болеститъ на бѣбрецитъ, на стомаха, на сърдцето и на артериитъ, мигрената, астмата, невралгитъ, много кожни болести, болеститъ на жѣбитъ, нервнитъ болести, а особено неврастенията, която напредва отъ день на день повече.

Относно рака, мненията сж раздѣлени. Казало се, че кучето и котката сж по-предразположени къмъ него, нежели тревопаснитъ животни; повѣрвало се, че била забелязана неговата рѣдкостъ у известни монашески ордени (траписти, кармелисти и пр.), които употребяватъ изключително растителна храна; а Verneule изказалъ нѣкога мнение, че голѣма частъ отъ причинитъ на

появяването на рака се дължела на месояднитъ навици на нашето поколѣние. Но казано било още и това, че ракътъ билъ изключителенъ у известни племена, като тия на островитъ Ферое и Исландия, които не сж вегетарианци.

Другъ пътъ, Гюблеръ билъ обяснилъ артериосклерозата на селянитъ съ злоупотрѣбление на растителната храна, а Лакасанъ се помжчилъ да подкрепи това мнение чрезъ следната теория: Извънмѣрната работа увеличава пропорцията на съдържания се въ кръвта вжгледуокисъ, като нѣщо предизвиква голѣмото производство и утайването на алкалическитъ карбонати и фосфати. Вследствие това, лесно разбиаемо, че изключителенъ растителниятъ режимъ може да задава на организма едно голѣмо количество минерални вещества и, по такъвъ начинъ, да благоприятствува за появяването на артериосклерозата. Обаче, тая теория не е доказана съ факти. Прочее, ние не препорѣчваме единъ „изключително растителенъ“ режимъ, понеже желаемъ да се прибавятъ къмъ него едно умѣрено количество месо, яйца, млѣко, а се боримъ противъ злоупотрѣблениятъ съ некрофагията (ядене на трупове, хранене съ трупове), животинското хранение, което, за жалостъ, още не е почнало да намалява.

Кардиалогътъ Huchard отдавна още (въ 1880 год.) бѣше писалъ: „Азъ съмъ убедень, че излишѣцитъ въ храненето, доставяйки на организма голѣмо количество отровни вещества, като птоманитъ неизхвърляни отъ него чрезъ бѣбречния филтъръ, който отрано още е станалъ недостатъченъ или непроницаемъ, сж една обикновена причина за появяването на артериосклерозата. Съ една дума, известни хранителни отрови притежаватъ конвулсиращи свойства, действащи едни върху мускулитъ на краишницитъ, както въ случая на тѣхнитъ контрактури (схващания) отъ стомашно производство, други, върху сѣдовата мускулатура. Отъ това следва, че цѣлата артерна система се намира въ едно състояние на спазмъ (свиване), малко-много постоянно, което бърже произвежда високото кръвно налѣгане и, следователно, артериосклерозата. Лѣчебното заключение отъ това е, че трѣбва да се следва единъ режимъ отъ който да бждатъ изключени всички малко-много богати въ птомани или въ екстрактни материи храни. „По-късно, това мнение, на Huchard'a, който повтарялъ, че отровнитъ материи отъ хранителенъ произходъ „дразнятъ следъ време стената на артериитъ и, въ края на краищата, я повреждатъ“. Трѣбва безсѣмнено, да се пазимъ отъ крайнитъ мнения на известни писатели върху растителното хранене; но трѣбва да признаемъ, както писалъ Линасие, че всички отправени на месото укори не сж лишени отъ основание; защото „извънъ всѣкакво съмнѣние е, че отъ всички употребителни храни, то е една отъ ония, които най-лесно предизвикватъ явленията на самоотравяне. То е единъ важенъ факторъ въ произвеждането на уритемия и на артритизма“. Той напомня, че напоследъкъ Кьонка сполучилъ да предизвика признаци на полагра у кокошкитъ чрезъ месното хранене, и прибавя: „прочее възможността да се поддържа организмътъ въ удовлетворително здравословно състояние само чрезъ растителни храни не би могло да бжде предметъ на съмнение“.

Астмата (квзана сжществена) често е отъ хранително произходство; Huchard публикувалъ известни наблюдения отъ твърде упоритъ противъ всѣкакви лѣчения случаи отъ астма, които въ нѣколко месеца отстѣпили на млѣчното или млѣчно-растителното хранене.

Относно диспнеята (задуха), вследствие хранително отравяне (токсична хранителна), най-важниятъ и най-мжчителниятъ признакъ на сърдечното втвърдяване, нейното бързо и

сигурно изчезване е безсъмнено, щом веднажъ се докаже хранителното и производство.

Илия М. Добрев.

Деца са бъдещето на народа.

Добрите деца са най-ценния залог за добрите дни напредъ на кой и да е народъ. Затуй тѣ иматъ право на по-големи грижи. Това почти всички съзнаватъ, но за голѣмо свое последовно огорчение, което не закѣснява, неволно се отвърщатъ отъ тази сякаш отвлѣчена или отдалечена перспектива. Оправдаватъ се хората съ борбата на живота, катадневна и интензивна. Действително, залисани отъ тежките условия на поминѣка, ний често не се двоумимъ да пренебрегваме децата, — този най-сжщественъ нашъ капиталъ, който оправдава всички усилия, осмисля нашето сжществуване. Една задача, въ която си противоречимъ, поставяме последователността и логиката на изпитание. Но има едно голѣмо мнозинство отъ по-охолни хора, които сякаш никакъ не съзнаватъ сжщността на въпроса и, при очевидна възможностъ, не отдѣлятъ достатъчно време, за ония, които сж създали и приготвяватъ за фактори следъ себе си въ семейството и държавата.

Право, живота днесъ не е лекъ. За мнозина той е най-тежката проблема. Обаче, повтарямъ, има срѣди, дето суетността взема върхъ надъ всичко и отнема най-сжщественитѣ грижи за децата.

Много се е писало върху този неджгъ, но почти всички тия добри и трезви гласове се губятъ въ глуха пустиня. За ирония, като че ли тази печална истина идва да потвърди едно неотрадно убеждение въ човѣка, какво: многото натяквания обръгаватъ и изразенитѣ въ тѣхъ истини избледняватъ... Все пакъ хвала на ония доблестни граждани, мислящи и загрижени за утрешния морален обликъ на племето, които изнасятъ въ печата злото и сочатъ на възможноститѣ за борба съ него.

Така почитаеми г. М. И. въ в. В. П. бр. 6.905 отъ 10. XII. пише съ голѣма загриженостъ статия подъ надсловъ: „Възпитанието на нашитѣ деца вънъ отъ училището“, въ която изнася голѣмитѣ празноти и опущения въ това възпитание и сочи да е спасението. Мислитѣ на г. М. И. и подчертанитѣ възможности сж тѣй ценни и осжществими за спасение на младото поколѣние, че всѣки мислещъ гражданинъ, прочелъ статията му, се чувствава задълженъ да му стисне горещо ръката, да го поздрави възторжено.

Наистина налага се, щото родителитѣ и учителитѣ да полагаатъ повече грижи за възпитанието и дисциплината на децата. Тия последнитѣ, съ образование, но безъ чисти заложби, безъ горнитѣ добродетели, не насадени въ характера имъ още въ училищната скамейка, сж бъдещи опасни членове на обществото, а сжщо — лоши зидари на себе си. Пропуснатъ ли се крехкитѣ имъ години, — всичко е загубено. Още при ранна възраст е наложително да се насадятъ въ тѣхъ: смиренитѣ, скромността, приличното държание всѣкжде и къмъ всички, уважение къмъ честната и обществена собственостъ, култа на Бога въ сърдието, преданостъ къмъ Царя и Родината, страхопочитание къмъ родители и учители, готовностъ за изпълнение своя дългъ къмъ Отечеството. Само съ такива деца може да очаква бащинята добри дни, изтрѣгнати отъ животинския инстинктъ, бруталността, сквернословитѣ и рушителството; атеизма и интернационализма. Човѣкъ просто се ужасява, изправенъ предъ учащата се младежъ, която немирствува, буйствува, псува и върши зулumi, — малки наистина, — безъ свѣнь, безъ стеснение отъ възрастни и стари. Викатъ, крѣскаатъ и свирятъ изъ улицитѣ, гонятъ се и замѣрватъ; катерятъ се по дървета-

та на тротоаритѣ, кършатъ имъ клонетѣ, играятъ си съ младитѣ дървчета, люшкатъ ги и къртятъ отъ коренъ; кощунствуватъ надъ светилища, скверниятѣ паметници и какви ли не още издевателства не върши известна частъ отъ учащата се младежъ, надъхана въротно подмолно отъ тъмни рушителни сили съ отрицания и предубеждения къмъ всички благородни прояви на честни и обществени инициативи, на които гледа съ презрѣние и клейми. Нападатъ се лозя и градини отъ групи и двойки отъ двата пола. Ако имъ направитѣ бележка, веднага бивашъ оскърбенъ. Злото се шири, децата ставатъ отъ година на година по-дързостни... Презъ лѣтната ваканция хората пропищѣватъ отъ тѣхъ. Много е правъ г. М. И. като казва, че трѣбва да имъ се отвлѣче вниманието въ подходящи упражнения, сѣ мѣра, да имъ се запълни свободното време съ полезни, възпитателни организации, скаутство и пр.

Много мастило и хартия се изхабиха по тия скръбни констатации, но добри резултати нѣма на лице. Оглушкитѣ и недогледкитѣ сж още невѣзмутими. Родителитѣ нехаятъ, учителитѣ нѣматъ възможностъ всичко да следятъ, ако и да сж задължени да бждатъ наставници на млади и стари — на всички и навсѣкжде. Училището на истинския народенъ учител е безгранично. То включва въ себе си денѣтъ и нощта, времето и пространството. То е квасътъ на прѣсното народно тѣсто, което имъ се повѣрва въ ръцетѣ. Такива бѣха учителитѣ презъ миналото столѣтие. Тѣ, за 100 — 150 гроша на месецъ, предано и всеотдайно, съ високо самосъзнание и кристална чистота служеха народу и резултатитѣ отъ немуморнитѣ усилия на ония добросъвестни труженици сж на лице. Тѣ дадоха на България плеяда безкористни, доблестни народни дейци, които изнесоха на плещитѣ си съ успѣхъ две гигантски борби за духовно и политическо освобождение на българския народъ. Сложиха основитѣ на третото българско Царство и дадоха блѣскави примѣри на идеализмъ и себеотрицание за затвърдяване бъдещето, славата и величието на своето Отечество.

Ето отъ какви учители и ученици се нуждае България всѣкога, а най-вече днесъ, въ най-несигурния вѣкъ, когато свѣта е разклатенъ отъ основи, живота и всички други ценности на народитѣ сж поставени на карта, на гибелна опасностъ.

Ж. Ж.-въ

Парижката изложба презъ 1937 г.

Величествена ще бжде тази изложба въ Парижъ, гдето всички държави, въ това число и българската, ще взематъ живо участие, като изложатъ творчествата си въ областта на техниката, изкуствата, въобще съвременния напредѣкъ на човѣчеството, следъ разорителната последна война. Споредъ сведенията, които ни се дадоха отъ мѣрдавно мѣсто, тази изложба ще заемедно пространство отъ три километра и половина по двата брѣга на р. Сена — мѣстностъ най-красива въ Парижъ. Изложбата ще се открие на 1-й май т. г. и ще съсрѣдоточи въ себе си всички произведения на човѣшката мисль въ областта на изкуствата, занаятитѣ — строителство, керамика, текстилни произведения, стѣкларство, кожарство и др.

За улеснение на българскитѣ изложители и посетители ще има намаление отъ 50% за пътуване по френскитѣ ж. п. линии, за прямитѣ влакове отъ България за Парижъ, сжщо и за връщане ще има сжщата отстъпка. Посетителитѣ трѣбва да се забавятъ най-малко 5 дни. За хотели, ресторанти ще има намаление. Посетителитѣ отъ Бълга-

рия трѣбва да се снабдятъ съ лична карта за самоличностъ отъ главната комисия въ гр. София, председател на която е г. Ат. Д. Буровъ, бившъ министъръ на външ. работи или отъ подкомиситѣ въ другитѣ градове. За всѣки посетителъ ще има валута въ Б. Н. Банка. За да може да се даде вѣчката възможностъ, щото по-голѣмъ брой посетители отъ България да видятъ изложбата и се понарадватъ на красотитѣ на френската столица, освенъ горнитѣ улеснения, прави се улеснение и за визата на паспортитѣ. Отъ страна на България е назначена особена комисия която да се грижи за изложбата. Ние вѣрваме, че тя ще изпълни достойно задачата си. Наредено е до всичкитѣ фотографически ателиета да приготвятъ пейзажи въ голѣмъ форматъ за излагане въ българския павилионъ, който вече се строи, който ще представлява една красива и величествена постройка, ще има български стилъ, въ съгласие съ общия характеръ на парижката изложба, която е поставена подъ знака на сегашнитѣ изкуства и техника, т. е. ще бжде една особена творба. България ще бжде достойно представена въ тази културна проява, въ която ще взематъ участие около 70 държави. Имаме сведения, че мнозина граждани и граждани се готвятъ да посетятъ, при тѣзи улеснения, изложбата и да видятъ френската столица — Парижъ.

Правораздаването.

Въ всѣка модерна държава правораздаването е предоставено на сждебнитѣ органи. Сждебнитѣ органи при правораздаването боравятъ съ писмени и устни материали, които следъ преценка служатъ за основа и мотивировка на издаденитѣ сждебни актове. Адвокатитѣ при правораздаването се явяватъ, като помощници. Тѣхна длъжностъ е да тълкуватъ звконитѣ, да обяснятъ фактическата обстановка, да съпоставятъ тая фактическа обстановка съ юридическитѣ норми и въобще да разясняватъ позицията на своитѣ довърители съ огледъ да се издаде справедливъ и съобразно съ законитѣ на страната сждебенъ актъ. Като сждебнитѣ органи, така и адвокатитѣ, като помощници при правораздаването, трѣбва да стоятъ на своята висота и да не се дава възможностъ да се поражда съмнение и подозрение, че при изпълнение на своята служба има отклонение отъ задачитѣ, възложени имъ по законъ.

Освенъ адвокатитѣ, като помощници при правораздаването сж всичитѣ лица и свидетелитѣ, безъ които често пжти не може да бжде разрешенъ сждебенъ процесъ. Колкото сж по-добросъвестни, и по-честни тия помощници при правораздаването, толкова, по-справедливи и законосъобразни ще бждатъ и издаденитѣ сждебни актове. Съзнавайки тая истина, всички отъ които зависи да бждатъ облекчени тия помощници, трѣбва да имъ правятъ възможнитѣ улеснения, да пестятъ тѣхното време, да заплащатъ справедливо тѣхното изгубено време, да ги зачитатъ и да се отнасятъ къмъ тѣхъ съ добри обноски.

Само при тия условия, ние можемъ да имаме вещи лица и свидетели, които охотно да се явяватъ, като добри помощници. Добри и почтени сждии и адвокати, добросъвестни вещи лица и свидетели сж гаранцията за едно истинско правораздаване, за което трѣбва всички да работимъ за да бжде сждебената властъ на своята висота.

Абонирайте се на „Варненски Кореняк“

Печатница „Просвѣщение“ — Варна.

ХРОНИКА

Въ отговоръ на поздравителната телеграма отъ Д-во „Коренякъ“ до Н. Ц. В. по случай рождения Му день, се получи следния отговоръ.

„Искрено благодаря вамъ и на членоветѣ на дружеството Ви за поздравитѣ и хубавитѣ пожелания за рождения ми день“.

ЦАРЬТЪ.

По случай рождения день на малката княгиня, ръководителката на детската градина при народното у-ще Св. Сава, г-ца Вѣра Ал. Кръстева, е отправила поздравителна телеграма отъ свое име и това на децата. Въ отговоръ на тоя сърдеченъ поздравъ е получена следната телеграма:

Варна, Вѣра Ал. Кръстева ръководителка на детската градина при у-ще Св. Сава.

Искрено благодаря Вамъ и на децата при градината за любезнитѣ поздравления и пожелания по случай дня на дъщеря ми.

Царьтъ.

Скрѣбна вестъ. На 5. II. т. год почина въ гр. Варна съгражданинъ ни **Георги Аврамовъ**, индустриалецъ. Погребението му се извърши тържествено при много негови почитатели. Въ църквата г. А. Мандовъ говори за неговитѣ добродетели и за неговата дейностъ въ областта на кооперативното дѣло, като бившъ членъ на управителното тѣло на Варненската приморска популарна банка. Георги Аврамовъ бѣ единъ отъ основателитѣ на Д-ство „Коренякъ“ и е билъ членъ въ настоятелството. Отъ името на Д-во „Коренякъ“ бѣ издаденъ некрологъ и бѣха поднесени съболезнования на опечаленото семейство презъ настоятелството.

Редакцията комитетъ изказва съболезнования къмъ близкитѣ на скжпия покойникъ.

На 10 т. м. почина следъ дълго боледуване нашия съгражданинъ **Тодоръ Николовъ Бояджиевъ**. Нашитѣ съболезнования къмъ опечаленитѣ.

Председателтъ на Д-во „Варненски Коренякъ“ г. А. Мановъ който отжествуваше известно време, се завърна въ гр. Варна.

Граждани се оплакватъ, че общинската управа не е взела мѣрки за новитѣ гробища. При дъждовно време, гробищата сж непроходими. Нужно е да се побърза да се направи необходимото, защото оплакванията и негодуванията сж справедливи. Общинската управа може да намѣри нуждитѣ срѣдства.

Оплакватъ се граждани, че не се упражнява надзоръ за запазване общественитѣ дървчета. Обръщаме внимание на общ. управа и на полицейскитѣ органи да следятъ за запазване дървчетата.

Неумѣстна забрана. Граждани се оплакватъ, че лозарското отделение при общината забранява да се реголватъ лозя-хаври безъ разрешение за засаждане на лози отъ агрономството. Споредъ насъ реголването трѣбва да се разрешава, защото реголването мѣсто може да се използва и за други посадания, ако собственикътъ нѣма разрешение за садене на лозови прѣчки.

Годишниятъ абонаментъ не изтича съ календарната година. Срещу заплащане абонаментъ отъ 25 лв., абонатитѣ ще получатъ още деветъ броя.

Умоляватъ се всички абонати, до които сж изпратени чрезъ пощата квитанции за абонаментъ, да не отказватъ изплащането имъ, защото вестникътъ се издѣржа само отъ абонаментъ.